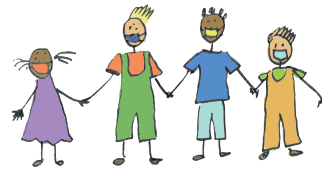

„Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért“

2020. október 18.

Levél a gyermekeknek

Szervusz, Kedves Barátom,

biztosan könnyen vissza tudsz még emlékezni a szokatlan időkre, amikor nem mehettél iskolába. Még csak a barátaidat sem látogathattad meg, és nem játszhattál velük. Az egész világon egy vírus terjedt el, amely csúnya betegséget okozott. Emberek milliói fertőződtek és betegedtek meg. Ezrek haltak meg a vírus következtében. A fertőzés elkerülése végett sok óvintézkedést vezettek be: távolságot kellett tartani másoktól, szájmascskot hordani, nem mehettünk kirándulásra és nem utazhattunk, sok üzletet bezártak. A vírushelyzet miatt sok ember a munkáját is elvesztette, és szenvednek emiatt, mert nem tudják megfelelően ellátni családjukat.

Az ilyen nehéz helyzetben különösen is fontos, hogy mindnyájan szoros összeköttetésben maradjunk, és kölcsönösen segítsük egymást. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a legnagyobb segítség Istentől jön. Ő szeretne megóvni bennünket minden betegségtől, és ha valaki megbetegszik vagy szenved, akkor Isten tud neki erőt és vigaszt adni. Isten a mi segítségünkkel le akar győzni minden rosszat, betegséget és szenvedést, és nekünk az Édent ajándékozni. Ezért meg kell tanulnunk teljesen bízni Benne, Őt és egymást nagyon szeretni, és segítségével minden bűnt elkerülni. A legrosszabb fertőzés a bűn. Hogy sikerüljön elkerülni, Isten egy kiváló tanító nénit adott nekünk: saját Édesanyját. Ő szeretne kézen fogni minket, megóvni a gonosztól, és minden nap segíteni nekünk, hogy úgy éljünk, mint Jézus. Egészen sajátosan érezzük közelségét, amikor rózsafüzért imádkozunk. A rózsafüzér olyan, mint valami „oltás“ a gonosz ellen. A Szűzanya az imánk által szeretne segíteni az embereknek az egész világon, főként a szenvedőknek és a szegényeknek. Isten közvetlen hozzánk küldi az Édesanyját. Ő a világ sok részén megjelenik, és megmondja, mit kell tennünk.

Így 1830-ban Párizsban is megjelent egy fiatal szerzetesnővérnek, Labouré Katalinnak. Amikor Katalin kilenc éves volt, meghalt az édesanyja. Egyedül maradt tíz testvérével. Nagyon szomorú volt. Egyszer a szülei hálószobájában fellépett egy székre, hogy elérje a Szűzanya-szobrot, amely a szekrény tetején állt. Átölelte a szobrot, és hangosan mondta: „Kedves Szűzanya, mostantól te légy az Édesanyám.“ Katalinnak már gyermekkorában sokat kellett dolgoznia, hogy segítsen édesapjának és kistestvéreinek. Gyakran imádkozott a Szűzanyához, aki mindig segített neki. Katalin nagyon vágyott arra, hogy legalább egyszer láthassa a Szűzanyát. 24 évesen az Irgalmas Nővérek Rue du Bac utcai kolostorába lépett Párizsban. Szerzetesnővérként főként az idősekkel és a betegekkel akart törődni, őket ápolni. Novíciaként a fogadalmára és leendő feladatára készült.

1830. július 18-ról 19-re virradó éjszaka valami rendkívüli dolog történt. Katalin így mesélte el:

„Fél tizenkettőkor hallottam, hogy valaki a nevemen szólít: „Nővér!” Nővér!” Felébredtem, és egy szép kisgyermeket láttam, amint fehér ruhában előttem áll és fényességet áraszt.

Ez a négy-öt éves gyermek így szólt hozzám: „Keljen fel gyorsan, és jöjjön a kápolnába, a Szűzanya várja!” Rögtön eszembe jutott: „De meghallanak a többiek.” Ám a gyermek válaszolt:

„Semmi aggodalom, fél tizenkettő van, mindenki alszik. Jöjjön, elkísérem.”

Azt hiszem, ez a gyermek az őrangyalom volt, aki láthatóvá válhatott számomra, hogy megmutassa nekem a Szűzanyát. Gyorsan felöltöztem, és követtem a gyermeket. Elcsodálkoztam, hogy mindenütt, amerre elhaladtunk, égtek a fények. Még nagyobb volt a csodálatom, amikor a kápolnához értünk, és az ajtó magától kinyílt.

A leginkább mégis azon lepődtem meg, hogy a kápolnában minden gyertyát és lámpát meggyújtottak.

Ez Karácsonyra emlékeztetett. A Boldogságos Szűzanyát azonban nem láttam. A gyermek az oltárhoz vezetett. Ott letérdeltem a pap karosszéke mellé és vártam. Éjfél tájban olyasmit hallottam, mint a selyemruha suhogása. Kicsi vezetőm abban a pillanatban felhívta figyelmemet: „Íme, a Boldogságos Szűzanya!”

A Szűzanya a karosszékebe ült, én mégis vonakodtam elhinni, hogy valóban Szűz Mária az.

Ekkor megismételte a kísérőm, de már nem mint egy kisgyermek, hanem mint egy férfi, hangosan és nyomatékosan: "Íme, a Szűzanya!" A Szűzanyára pillantottam és és egy nagy lépéssel már mellette is voltam. Térdre hulltam a Szűzanya előtt, és összekulcsolt kezemet egészen bizalmasan az ölébe tettem. Ezek voltak életem legszebb percei. Nem tudnám leírni, mit éltem át akkor."

Szűz Mária egy küldetésről beszélt Katalinnak, amelyet majd később kell imádságban felismernie. Sok fájdalmas helyzetet mutatott meg Katalinnak – háborúkat, éhezést, betegségeket, amelyek az egész világra várnak. Megígérte azonban, hogy megóvja a világot, ha bízunk Istenben, sokat imádkozunk és jók leszünk egymáshoz.

Katalin néhány hónappal később imádság közben ismét látta a Szűzanyát. Mária kitért kézzel állt a földgolyón.

Lába alatt egy kígyó volt. Ujjain drágaköves gyűrűket viselt, amelyekből ragyogó sugarak törtek elő.

Katalin hallotta, amint egy hang ezt mondta: „A sugarak azok a kegyelmek, amelyeket Mária kiesz az embereknek.” Néhány drágakő mégsem ragyogott. Katalin megkérdezte: "Miért nem ragyog ez a néhány?" A Szűzanya így válaszolt neki: "Ezek azok a kegyelmek, amelyeket elfelejtetek kérni tőlem." A Szűzanya feje felett arany betűkkel írt imádságot látott: "Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekszünk!" Majd megfordult a kép. A hátlapján tizenkét csillag volt és egy "M" betű elválaszthatatlanul összefonódva a kereszttel. Alatta két megsebzett szív, amelyekből lángnyelvek törtek elő.

Az egyik szívet töviskoszorú sebezte körbe, a másikat lándzsa döfte át. Ezek Jézus és Mária szívei voltak, amelyek egyesültek az emberek iránti egyforma szeretetben. Majd ezeket a szavakat hallotta Katalin:

"E kép alapján veress érmeket! Akik ezt állandóan maguknál hordják, és áhitattal elmondják ezt a rövid imádságot, egészen különlegesen megtapasztalják a Szűzanya oltalmát, és nagy kegyelmeket kapnak.

Túlsorduló mértékben kapnak kegyelmet azok, akik bizalommal viselik az érmét."

1832-ben verték az első 2000 érmét, éppen azokban a hónapokban, amikor Franciaországban egy halálos vírus – a kolera – tombolt. Csak Párizsban 20 000 ember halt meg kolerában. Az Irgalmas Nővérek kórházaikban minden betegnek adták a Szűzanya érméjét. Számptalan csodás gyógyulás és megtérés történt – olyan sok, hogy az érmét „csodatevő/csendes érmének” nevezték el. Három évvel később egy millió érmét osztottak szét. Amikor Labouré Katalin 1876-ban meghalt, addigra már egy millió érmét osztottak szét az egész világon. Te is mindig magadnál hordhatod ezt az érmét: nyakláncra, karkötőre, a kulcstartódra vagy az iskolatászkádra. Kérd meg a szüleidet, vagy egy papot, szerzetesnővért, vagy a hitoktatódat, hogy ajándékozzon meg a Szűzanya csodás érméjével. Az érme mindig eszedbe juttatja majd, hogy a Szűzanya mindig veled van, és mindig oltalmaz téged. Beszélj vele, mondd el hozzá gyakran egy-egy röpimát, mint például azt, amelyik az érmén olvasható, és kérd őt, hogy megóvjon a gonosztól téged, a családot és a világot, és ajándékozza minden embernek a szeretetet és a békét. Ezért a szeretetben való egységért és a világ békéjéért szeretnénk világszerte egy millió gyermekkel imádkozni a rózsafüzért október 18-án vagy 19-én (amikor iskolában vagy).

Ezáltal az imádság által sok kegyelmet le tudunk esdeni az egész világnak.

